

in

FOTO: JAN RÝDL

Místo sobů psi a motorové sáně!

JAK SE TAM DOSTAT

Město Rovaniemi leží zhruba 800 kilometrů severně od Helsinek. Sedm spojení denně s hlavním městem zajišťuje národní letecká společnost Finnair. Let trvá hodinu a půl a letenka přijde na 260 eur. Do Helsinek z Prahy létá kromě Finnairu ještě ČSA. Letenka vyjde do 7000 korun.

● Konkrétní informaci o safari v Laponsku najdete na adrese:

www.lapinsafari.fi

Seppe Nuiminen se přes řídký vous svých čtyřia-dvaceti let pobaveně usmívá: zase je tu jedna skupina snaživých turistů. Před sebou má lidi, kteří si zaplatili safari za polárním kruhem a přišli ve dvou svetrech, tlustých péřových bundách a pletených čepicích. Většina má pod kalhotami ještě podvlékačky. Tak takhle by arktickému mrazu dlouho čelit nedokázali. Proto Seppe jediným pohybem ruky osloví celou skupinu naráz a řekne: „Máte dost dobré vybavení... Teď to ale všechno svezte, my vás oblékneme z vlastních zdrojů.“

Rovaniemi je sympatické severofinské město i s letištěm i s muzeem na soutoku dvou řek. V zimě, která tu trvá dobrých šest sedm měsíců v roce, je na odvráceném břehu řeky i galerie ledových sousoší. Při promenádě podél galerie je ovšem třeba dávat pozor na běžce na lyžích a především na sněžné skútry. Jakmile totiž tok zamrzne, stane se pro všechny místní přirozenou dálnicí odevšad všude. A jezdí čertovsky rychle.

Právě sněžný skútr, motorové sáně nebo univerzálně anglicky „snowmobile“ je největší atrakcí, která sem táhne každou sezónu tisíce turistů. A ačkoliv se nejlepší hotel v Rovaniemi jmenuje Santa Claus, tak nikdo z návštěvníků se nepídí po sobím spřežení tolik, jako po pořádném dobrodružství na urvaných saních s motorem.

Svléknout, převléknout

Instruktor a průvodce v jedné osobě Seppe Nuiminen postupně provází svou dnešní skupinu jednodenních severských „trapperů“ z jedné šatny do druhé. V první se svléknou z nepotřebných bund, v další se nasoukají do extra ponožek a do gumových láptí podšitých tlustým filcem. A dál čeká čtyřvrstvá kombinéza, metr a půl dlouhá kousavá šála a pak rukavice – palčáky z tlusté kůže s vnitřkem z tlusté vlny. Až sem se turisté mezi sebou nadšeně fotí, zachycují okamžiky, kdy se mění v neforemné postavy a pitvorně si navzájem předvádějí svou nemotornost. V poslední šatně už dochází k definitivní ztrátě

identity každého ze skupiny – rozdávají se bavlněné kukly a na ně hned přijde těžká helma s celoobličejovým plexi štítem. Pak už následují jen dveře ven. Vychází z nich jeden neohrabaný kosmonaut za druhým.

„Tak pojďte, vaši sobi nebo losi už čekají,“ směje se Seppe, který má vybavení o poznání lehčí a je i díky tomu živější v pohybech. Těmi losy a soby myslel řadu motorových saní. Turisté s obtížně potlačovaným nadšením se snaží předběhnout jeden druhého a nedočkavě obsadit nějaký skútr. Během minuty každý dřepí obkročmo na tom „svém“. Seppe naposledy opakuje pokyny, jak snowmobile ovládat, jak pravým palcem přidávat plyn, jak se naklánět v zatáčkách a jak mávat rukou na znamení, že se bude zpomalovat nebo zastavovat.

A už se vyráží. Ještě ne došla. Uprostřed se šňůra dvanácti skútrů přetrhla, protože se sedmému v pořadí nepodařilo nastartovat. Z depa ale hbitě přiskočí technik, jednoduše vytáhne knoflík – Seppe právě o tomhle knoflíku nahoře na ří-